

Алла Крікун

«Летіли два птахи...»

Зліт птаха

Крилами,
Крилами
Над степом, над гаєм
У ті хмари,
У ті хмари,
Що рясним дощем
Укривають, укривають
Всю землю
Від краю
Й до самого краю,
Де ми ще живем.
Де ми ще живем, ще живем...

* * *

Летіли два птахи й загадали:
Над цими шляхами замріяними,
Над цими лісами засмаглими
Ми пролітали колись...

* * *

Скаче коник молоденький,
І сміється його вершник.

По росі рясній раненько
Залишає слід для сонця,
Щоб побачити ясененьке,
Як їм любо і раденько.
В вольній волі як по долі
Пролетіти, проскакати,
Перший промінь упіймати
І по ньому в небо, в небо
Відлітати, відлітати!

* * *

Ти згадай мене, мій любий,
Берег твій далеко,
Поміж нами очерети
Вічної ріки.
Може, десь у той світанок
Нам зустрінуться лелеки,
Як проходимемо плаєм,
Як спустатимусь з гори.

* * *

Летіли лелеки
Здалека, здалека
До рідних країв, до осель.
Не можу згадати,
Де сіли лелеки,
Те місце не знайду тепер.

Та зірки підкажуть
І місяць посвіте.
А може, надія марна?
Бо світ завеликий,
А сонце у хмарах,
І так вже сумує душа...

Я там, між зірками
Забуду печалі
Земного, страшного буття...
Ті білі лелеки
Сховались за хмари
І звідти нема вороття...

